

hvor jeg udtrykkelig erkender, at det er et Statslaan, men ingen Forøgelse af Statsgælden.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen citerede før nogle Udtalelser af mig ved denne Sags første Behandling og benyttede dette Citat til at paavise, at hans Betragtning havde været rigtig, og ifølge denne skulde jeg have sagt, at et Toldforlig mellem de Konervative og Socialdemokratiet var en Taabelighed. At min Paastand var rigtig, viser selve det Citat, som det ærede Medlem læste op; thi Citatet begynder saaledes: Et saadant Toldforlig er det, naar der tages Hensyn baade til Forholdene mellem Partierne o. s. v., en Taabelighed at tro paa. . . . Et saadant Toldforlig! Saa maa man selvsagt spørge: Hvilket? og søge tilbage til de Betragtninger, jeg da forinden har gjort gældende, og saa vil det ærede Medlem se, at det er et Toldforlig mellem de Konervative og Socialdemokratiet, som alene af den Grund er en Taabelighed, at det ikke kan gennemføres i det andet høje Ting. Som Følge deraf, har jeg sagt, gjaldt dette ikke for Regeringen eller for andre, og da havde det efter mit Skøn, overmaade ringe Interesse at drøfte dette Spørgsmaal, men derimod havde det Interesse og var det Regeringens Pligt at søge at samle Partierne, naar Situationen nu en Gang er, som den er, til fælles Arbejde for en Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Dette er noget ganske andet end det, det ærede Medlem har villet skyde mig i Skoene.

Maa jeg med det samme sige til det ærede Medlem Hr. Kragh, at jeg ikke har det fjerneste imod at være fælles med ham om at stille Spørgsmaal om, hvordan det radikale Venstre mener, at det vil stille sig i Landstinget i en given Situation. Jeg har blot ikke ment, at det var nødvendigt at stille dette Spørgsmaal, naar man har set de Udtalelser, der er faldet fra radikal Side, og hvad indflydelsesrige radikale Blade har skrevet, f. Eks. det radikale Venstres politiske Hovedorgan, Eyens Venstreblad, at selvfølgelig vilde det radikale Venstre benytte sin Magt i en saadan Situation i Landstinget. Derfor tager jeg paa dette Spørgsmaal paa en ganske anden Maade end det ærede Medlem Hr. Kragh. Der er ikke for mig den fjerneste Interesse ved politiske Betragtninger om, hvad det radikale Venstre vil eller ikke vil, thi jeg er klar over, hvad det vil. Og jeg vil gerne tilføje, at der for mig ikke

er noget underligt i, at det radikale Venstre vil benytte sin Magt i Landstinget, naar vi en Gang har det. Dette svækker, det kan der ikke være Tvivl om, alle de Angreb, der rettes mod andre angaaende Landstinget, men at man vil det, er der ingen Tvivl om, og derfor har, som sagt, de Spørgsmaal, det ærede Medlem har stillet, efter mit Skøn ingen videre Interesse; thi disse Spørgsmaal er afgjort. Men det, der har Interesse, er netop Paavisning af, at den erhvervspolitiske Situation her i Landet nu er den samme som den, der forelaa for det ærede Medlems egen Regering, nemlig den, at Partierne maa samles til fælles Arbejde.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister. — Det vil ikke være nødvendigt for mig at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, for naar det ærede Medlem sagde, at han ikke havde udtalt sig om, hvor meget Arbejde der kunde komme efter Arbejdsløshedslovens § 32, saa var det en saa flov Maade at slippe bort fra et for ham meget kedeligt Citat paa, at der ikke er Grund for mig til at beskæftige mig med det mere. — Naar den højtærede Socialminister siger, at han ikke har noget imod, at der gøres Forsøg med Arbejdsløshedslovens § 32, saa er det mig ubegribeligt, at han overhovedet ikke for længst har gjort disse Forsøg. Arbejdsløsheden har længe været ekstraordinært stor; hvorfor har den højtærede Minister da overhovedet ikke anvendt denne Lov.

Ministeren sagde, at han syntes, der lød blidere Toner i Aften. Jeg skal dertil sige, at for mit Partis Vedkommende ligger Sagen saaledes, at vi skarpt og bestemt har maattet vende os imod en Lov, som ikke vil kunne skaffe noget som helst Arbejde udført udover, hvad Loven, som den nu er, kan. At der hos det konservative Folkeparti altid vil være Villighed til sagligt at drøfte Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsløsheden, behøver jeg ikke at gøre opmærksom paa.

Til Slutning skal jeg sige til den højtærede Socialminister, at jeg mange Gange har stillet det Spørgsmaal til ham, hvorfor man ikke kunde anvende Arbejdsløshedslovens § 32. Jeg har stillet det Spørgsmaal, om disse Arbejder ikke kunde komme i Gang efter den. Vi har stillet Spørgsmaalet skriftligt, vi har stillet det mundtligt her i Salen, men vi har overhovedet ikke faaet et reelt Svar fra den højtærede Socialminister. Grunden skulde vel ikke være den, at den højtærede Socialminister